

Grundloven forhindrede os i at komme til en Lov som denne uden paa grundlovmæssig Raade? ... (Sudenrigsministeren: Jeg har hverken sagt det Ene eller det Andet!). Ja, det er mig saameget kjærere, saa kunne vi saameget roligere gaae frem med Loven, men, saavidt jeg har forstaaet Forslagsstilleren, har han ogsaa havt den Tanke, at den ærede Minister havde opstillet Grundloven som en Hindring mod at komme til en saadan Lov, idet han nemlig antog, Ministeren havde sagt, at en Lov af denne Art, som maaskee tvivlsomt kunde staae ligeoverfor Grundloven, ikke vilde kunne bestaae, om den endogsaa var bleven til Lov. Hvor skulde den ikke kunne bestaae? Det maatte da atter være ligeoverfor Domstolene, men saa siger jeg, at denne Udtalelse, hvis den virkelig er falden saaledes, og saaledes er den, som sagt, opfattet af den ærede Forslagsstiller, er en Grund mere til at være taknemlig for, at denne Lov er kommen under Forhandling; thi dersom den Tanke var rigtig, dersom det var en Sandhed, saa var hele vor Lovgivning og enhver Lovs Betydning gjort tvivlsom, saa laa det i en Domstols Magt — og om ogsaa den ærede Minister siger, det laa kun i Rigsrettens Magt, saa svarer jeg dertil, at jeg ikke paa nogen Raade troer, at der til denne Domstol er lagt nogen større Magt end til en anden — at afgjøre, hvad der var Grundlov og hvad der ikke var Grundlov... (Sudenrigsministeren: Ja!). Ja, den ærede Minister nikker og siger ja; men nu er det saa besynderligt — jeg troer ikke, at jeg tager feil, naar jeg siger det —, at den ærede Minister har været Medlem her i denne Forsamling ved en Afstemning, som afgjorde, hvad der stod i Grundloven eller ikke, nemlig under Pensionens Behandling — ja, det var kun en ganske lille Sag, men det gjør ikke Noget til Sagen — og da sagde den daværende Formand: „Det Forslag kan jeg ikke af egen Magt stille under Forhandling; thi jeg er i Tvivl om, hvorvidt det strider mod Grundloven eller ikke, men jeg skal lade Majoriteten her i Salen afgjøre, om det er grundlovstridigt eller ikke,“ hvorefter da Forsamlingen erklærede, at det var grundlovstridigt, hvorfor Forslaget af For-

manden ikke fattes under Behandling. Den ærede Minister protesterede ikke imod denne Afgjørelse; nei, han stemmede selv med. Lige saa nødvendigt, som det er for den lovgivende Magt, at holde paa, at Bevillingsmyndigheden bliver udtrykt og forklaret saaledes, at den virkelig kan bruges, og det vil den blive, naar denne Lov faaer den behørigte Skikkelse, lige saa vigtigt er det for den at holde paa, at et Hærefle, et Rjeteri af denne Art, ikke kan faa Magt til at gjælde. Det er ikke første Gang, at noget Saadant træder frem. Under Grundlovens Behandling har denne Tilbøielighed til at lægge en saadan Magt hos Domstolene bestandigt spøget; der har bestandigt været en Tilbøielighed til at indskrænke den egentlige lovgivende Magt til det mindst Mulige ligeoverfor den dømmende Magt; men denne Tilbøielighed fik intet Medhold, og den har intetsteds nogetsomhelst Medhold, og som Følge heraf kan den ikke bruges her; vi kunne ikke taale det. Naar den ærede Minister siger: „Kongen vil ikke give sit Samtykke dertil,“ ja, saa har jo denne Beslutning, denne Bestemmelse eller denne Lov ikke Noget at betyde, saa er det godt; og naar den ærede Minister siger: Vi kunne ikke raade Kongen til at give sit Samtykke dertil, fordi vi have Tvivl om, om det er grundlovstridigt eller ikke, saa har han ogsaa Ret; thi saa komme vi i et nyt Slags Kamp; vi komme saa derhen, at der hos os opstaaer en Tvivl, om Ministeriet raader Kongen rigtigt; og dette bliver atter et andet Spørgsmaal.

Naar den ærede Minister foreholder os, at vi nøie skulde overveje, om det ikke skulde kunne være grundlovstridigt, at vedtage en saadan Beslutning, saa har han Ret dertil, og vi maae takke ham derfor; men derimod kan det ikke gaae an, at han henviser os til nogensomhelst anden Instantis her i Landet, der skulde kunne afgjøre, om en Lov, der har vundet Rigsdagens Billigelse og Kongens Sanction, skulde være grundlovstridig eller ikke; skulde dette kunne gaae an, saa kan Staten ikke bestaae; thi saa er man ikke nogen Dag sikker paa, at man handler under en Lov, som, naar den engang i Verden kom for Domstolene, vilde blive